

971207-1

Traugott Holz (6804, s.9) říká, že „kým Ježíš skutečně je, to ukazuje teprve Ježíš *zmrtvýchvstalý*, který se tak nepřekonatelným způsobem, tedy i eschatologicky, ukazuje jako Kristus“. Mám za to, že to je teze neodržitelná, protože – i čistě theologicky – neslučitelná s myšlenkou inkarnace. Vzkříšení náleží do „jiné kapitoly“ než Ježíšův život a působení, totiž do kapitoly „života církve“. Teze o vzkříšení, o zmrtvýchvstání je jen ornament, jen pokus o jakési podtržení, formální zvýznamnění, zvýraznění oné jedinečnosti, která charakterizuje člověka Ježíše. Jakmile je chápáno masivně ontologicky, upadá do mytologie či přímo do mýtu, který nedokáže náležitě odlišovat skutečnost od pojetí skutečnosti. Inkarnace znamená mj., že Bůh nemůže lidi spasit jakožto Bůh, nýbrž pouze jako člověk. Jakmile se zmrtvýchvstání stane ústřední záležitostí, stává se život a působení Ježíšovo v Palestině jakýmisi divadélkem – anebo jakousi božskou magií. Jestliže platí, že se Bůh stal v Ježíši skutečně člověkem, pak smrt náleží k inkarnaci. Smrt Boha je v této souvislosti tím nejdůležitějším, nikoliv jeho zmrtvýchvstání. Pro Boha přece zmrtvýchvstání není žádné „umění“, žádný mimořádný výkon – vždyť to je Bůh. Naproti tomu smrt je vskutku sebeobětí. Zmrtvýchvstání je tedy určitá konstrukce, teze, a tu je třeba interpretovat v současných, tj. dnešních kontextech. Součástí myšlenkových souvislostí dnešního člověka je významné rozpoznání nevratnosti času. Je charakteristické, že Holtz dává zmrtvýchvstání do těsné souvislosti s „překonáním dějin“ (10). Jinak řečeno, vzkříšení tedy nepatří do dějin, není to dějinná událost – a proto jde o překonání dějin. To je však teze, která nedává dnes smysl – a pokud někomu nějaký smysl dává, je to jen dokladem, že to není člověk, myslící dnešním způsobem, nýbrž zatížený relikty mýtu, mytologie a zejména metafyziky.

(Praha, 971207-1.)